

Ибрахим Хаџић

НЕШТО ИЗМЕЂУ

* * *

Сваке летње вечери, са првим сумраком, у мојој близини одвија се страшна животна драма: у ноћни лет прелепих, тихих, ноћних лептира улећу слепи мишеви испод крова моје родне куће. Сви излазе из једне рупе, као да их неко одатле избације праћком.

И сви скрећу удесно. Бројим ...26, 27... 35...

За кога навијам?

Лептири су леви, а ниједан од њих на грудима не носи своје дете.

Слепи мишеви су ружни, чак застрашујући, али су сисари са сисицама, блиски су нама.

Изјутра, при првом изласку из куће, видим по дворишту разбацана лептирска крила, с којих је до последње мрвице оглодано тело.

Скупљам остатке: најчешће налазим отргнута крила, или поједен труп до крила. Срећем наранџаста поткрила, па поткрила боје цикламе, па горња крила са сивим мозаиком као, рецимо, код врсте *Catocala nupta*.

2014.

* * *

Кажем супрузи, а ту је и деведесетогодишња мајка Зада:
Умро је Џери Луис.

А шта је он?, пита Зада.

Глумац.

Штета. А како му је то чудно име? Из које је земље?

Из Америке.

Штета.

2017.

ГЛАСОВИ

ГИНКО БИЛОБА ЗА ПАМЕТ

С пријатељем с којим се увек радосно срећем,
Причамо о нашем здрављу,
Здрављу два безмало осамдесетогодишњака:
Могоа би да пијеш капсуле *гинко*, добре су за памћење,
Саветује ми другар који је малочас, пре ове препоруке, питао келнерицу,
Не могавши да се сети назива кафе коју најчешће пије:
Које све кафе служите?
Не, ниједна није од побројаних, каже, па дајте ми било коју.
И када је на столу била кафа са белом пеном,
Мој пријатељ радосно поскочи
И скоро крикну:
Донесите ми капучино. Сетио сам се.

Знам за дрво *Ginko biloba*, кажем му.
Постоји мушко и женско стабло. Женско даје плодове налик на маслине,
А када опадну, непријатно миришу.
И знам свако место где је у Београду засађен гинко
Па га има у Косовској улици поред Основне школе „Дринка Павловић“.
Па једно лепо стабло има у Пионирском парку,
Па на Калемегдану преко пута Француске амбасаде,
А најлепше, можда, у дворишту Биолошког института
„Синиша Станковић“.

После побројаних места где расте ово чудесно и пра-пра-прастаро дрво
Пријатељ се насмеја:
Имаш ли ти и још неки задатак у животу
Осим да као докон поп јариће крстиш?

16. VI 2020.

СНИЈЕГ СА СТО ИМЕНА

У крају гдје има доста снијега има пуно назива за снијежне падавине. У мом крају кажу: снијег помијешан с кишом *бљузиавица*, *шлайавица*, *лајавица*, *лужа*. Сух снијег је *целац* и *йршић*. Мали снијег је *ојанчар*, *дубљи чарайар*, а још већи *зайадач*. У посљедње вријеме се јавио и нови израз: *сџојсер*. Он рјечито говори о томе да се велика нужда напољу, у вријеме великог снијега, може извршити само стојећи.

Далиа је изузетно лоше вријеме, слично *међави*, али још горе (вјетар и снијег). И *шидећ* је да се уплашиш: бучно невријеме, пада све што има да падне.

Снијег који тек покрије земљу је *ојрљуш*. Снијег попут паперја је *йрхућавко*.

А снијег помијешан са кишом и ситним градом, гоњен јаким вјетром, зове се *шипраја*. *Помећеник* је оштар и сух снијег који снажан вјетар баца и од којег се људи помету (смрзавају).

Снијег са крупним пахуљама *лајаћух* и *лајаћиаћ*.

Мањава је киша и снијег, а *молава* је снијег, вјетар, киша.

Снијег нагомилан у долинама је *смећ*. А снијег који виси са кровова је *најкајњач*.

Уопште лоше вријеме са снијегом западачем је *рума*, а уопште лоше вријеме је *слоџа*.

Расквашен снијег (отопљен или помијешан са кишом) *љечкавица* и *кљачкавица*. А може бити и *шлайавица* и *шљикавица* и *шљискавица* и *ждрокавац*.

Заостао снијег на гранама четинара је *кић*.

А вучја зима је она зима када у шуми остају јасни вучји трагови.

Снијег у шуми у крпама је *шаројка*.

Касни априлски снијег најављује *јовећу зиму*. Или су то *бабини јарци*, или *бихорске кобиле*, или *шићтарске кобиле*.

Мој завичај је *сњејојадан...*

Сњејобийан.

Сњејовић.

Понеко плати главом, зграби га *ојрј*.